

прѣдчувствіе и тя нахъса писмото на кѣсове и хвърли кѣсове въ хавуза на градината.

— Майка старица заповѣда да ми дадете, да ми дадете скоро онѣзъ книга що четяхте двама, рече портарицата щомъ доближн.

— Каква книга! попита Чичилія.

— Тѣзи, що сега държахте въ рѣцѣтъ си.

— Но ний нѣмамы нищо въ рѣцѣтъ си, глѣдай, дучахъ и ѿ показвахъ рѣцѣтъ си.

— Скрили сте ѿ въ васъ.

— Търсете на, рече Варвара.

— Ами какво бѣше? Искамъ да знамъ.

— Единъ кѣсъ бѣла книга, намѣрихъ тамъ въ градината като вървахъ и ѿ нахъсахъ на кѣсове, ако щешъ видѣ въ хавуза тамъ ги нахъ рляхъ.

— Излизайте отъ тука.

— Ей сега, отвърна Чичилія и си поуспихваше.

Портарицата затвори портата на градината и отиде на слѣдъ двѣтъ сестри, но като политаше отъ винопійство.

Варвара и Чичилія като видѣхъ че портарицата или слѣдъ тѣхъ сглѣдахъ ся единъ другъ и отъ очи ся споразумѣхъ, и като стигнахъ до сѣлбата портарицата въ името на старницата заповѣда имъ сяка да иди въ келіята си.

Дѣлги, безкрайни бѣхъ минутитѣ за тѣзи двѣ несчастни сътворенія. Тѣ чакахъ жадемата минутъ за да изфрѣкнатъ отъ онуй гнусно мѣсто. Най-послѣ званаца ода ри за вечерната, и съ свѣчко че отецъ Исидоръ бързаше повече отъ сякого за да посчете на двѣ-на три молитвѣтж, защото струваше му ся че хранѣтъ ся върти и мърда подъ краката му, пакъ на Чичилія и на Варвара тѣзи молитва ся видѣ много дългъ; тѣ сякахъ да ся намиратъ въ дѣнь земли.